

VE ATEŞ BİZİ TÜKETİYOR

MURAT GÜLSOY

ROMAN

2. BASKI

♥ can
çağdaş

MURAT GÜLSOY
VE ATEŞ BİZİ
TÜKETİYOR

Can Çağdaş

Ve Ateş Bizi Tüketiyor, Murat Gülsoy

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

2. basım: Ağustos 2023, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-6190-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT GÜLSOY
VE ATEŞ BİZİ
TÜKETİYOR

ROMAN

♥can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul*, 1999
Bu Kitabı Çalın, 2000
Âlemlerin Sürekliliği, 2002
Binbir Gece Mektupları, 2003
Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık, 2004
Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004
Sevgîlinin Geciken Ölümü, 2005
İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007
602. Gece / Kendini Fark Eden Hikâye, 2009
Karanlığın Aynasında, 2010
Tanrı Beni Görüyor mu? 2010
Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012
Nisyan, 2013
Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014
Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet, 2016
Öyle Güzel Bir Yer ki, 2017
Belirsiz Bir Ânın Kıyısında, 2021
Diyaloglar (Ayfer Tunç'la birlikte), 2022
Ressam Vasıf'ın Gizli Aşkılar Tarihi, 2023

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü, *Baba Oğul ve Kutsal Roman* adlı kitabıyla 2013 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nü, *Gölgeler ve Hayaller Şehrinde* adlı romanıyla da 2014 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil, yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

muratgulsoy.wordpress.com

Zeynep'e

In Girum Imus Nocte et Consumimur Igni.

Gecenin içinde dolanıyoruz ve ateş bizi tüketiyor.

Kayboldu

Baharatlı tuhaf bir çay karışımıyla dolu poşeti beyaz porselen bardağı özenle yerleştirmiş, ısıtıcıdan yükselen su buharını izliyordum. Alaattin'in lambasından çıkan cinin seyrelerek büyüyen sihirli gövdesinin sıcaklığı yüzümü okşuyordu. Dışarıdan bakıldığında donuk bir adamım, oysa kafamın içinde düşünceler, hayaller alev alev... Ne yararı var? Bir mağaranın içinde yanan ateş ne kadar yumuşatabilir ki taşı? Mağaranın duvarlarında dans eden gölgelerden geriye ne kalır? Kapkara is. Kül ve toz. Cinin ne gözü var beni gören ne de ağzı var konuşan. Ne istediğimi soran yok. Su buharı serin fayansları yalayarak dağılıp gidiyor. Isıtıcı çat diye kaynatmayı bıraktığı anda alındı kapı. Bazı olayların inanılmaz bir keskinlikle üst üste gelmesinin yarattığı tekinsizlik duygusunu hissettim yine. Geçmiş mutlu hayatımdan bir esinti gibi... Çocukken de böyle şeyler olurdu. Garip tesadüfler, çakışmalar, benzerlikler... Dünya keşfedilecek muazzam bir lunaparktı. Kısa bir an tereddüt ettikten sonra kaynar suyu bardağı doldurdum. Kapı ısrarla çalınıyordu, o halde gelen kapıcı olamazdı.

Yeşil el örgüsü hırkasının yakasını çekiştirerek ağlamaklı bir ifadeyle bana bakan yaşlı kadının karşı komşularımdan biri olduğunu anladım, kapısını ardına kadar

açık bırakmıştı çünkü. Kaloriferlerin yanmadığından şikâyet edecekti, haklıydı, ev çok serindi. Fakat başka bir şeyler anlatıyordu, başını kaçırdığım uzun bir sayıklama.

“... Kayboldu... Kaç saattir yok. Oturuyorduk, çay koymak için kalktım. Beş dakika mutfağa gittim. Kapıyı kilitlememişim. Döndüğümde yoktu. Ne olur yardım edin... Lütfen.”

Mesele ciddiydi. Ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle kopuk kopuk anlatıyordu. Kocasını kaybolmuştu. Bir anlık dalgınlığından yararlanarak dışarı çıkmıştı.

“... İndim, apartmanın önüne baktım. Caddeye kadar yürüdüm. Ama sonra eve dönerse diye korktum. Daha fazla gidemedim. Lütfen... Yardım edin.”

Elbette yardımcı olmak isterdim ama yaşlı adamı tanı mıyordum. Hırkasının cebinden kocasının eski kimlik kartını çıkarıp uzattı. İşe yaramazdı ki, kimlik kartı en az kırk yıllık olmalıydı. Plastik koruyucusu paramparça olmuş, mavi küçük karton oradan buradan kopmuş, eskimişti ama fotoğraftaki yüz, keskin bir ifadeyle otuzlu yaşların sonunda donup kalmıştı.

Her katta sekiz küçük dairenin bulunduğu, yarısından çoğu işyerine dönmüş apartmanın bakımsız koridorlarını güçlükle aydınlatan sarı solgun ışığın altında yaşlı kadın, olduğundan çok farklı biri olarak göründü gözüme. Ömrüm boyunca tanıdığım tüm yaşlıların bileşimi gibi... Gerçi tüm yaşlılar eninde sonunda birbirlerine benzerler. Yaşlı insan yüzü, o son suret... Nihai yüz bir kurukafa değil mi? Uzanıp yıpranmış kimliği alırken kadının titreyen parmaklarına dokunmamaya çalıştım ama olmadı, kemikli elleriyle bileğimden yakaladı. Çok güçlüydü.

“Lütfen bulun onu.”

Parmakları buz gibiydi. Tanıdık bir hisle irkildim.

İnsan Bazen Bir Hikâyenin İçinde Sıkışıp Kalıyor

Dışarıda diriltici bir serinlik vardı. Henüz iş çıkışı olmasına rağmen hava çoktan kararmıştı, günler gitgide kısalıyordu, bir süre sonra dibe vuracak ardından uzamaya başlayacaktı ama bunun biz insanlara bir yararı olmayacaktı; biz hiç durmadan, tereddüt etmeden, kesintisiz bir şekilde yaşlanmaya devam edecektik. Bazen neşelendiğimizde, dostlar arasında, beklenmedik bir mutluluk anında zamanın durduğu hissine kapılacaktık. Öyle zamanlarda ölüm korkak bir orman hayvanı gibi geleceğin karanlığına çekilecek, bizi rahat bırakacaktı. Büyülü bir güçle gençleştirmizi sanacaktık. Dostluğun hepimize iyi geldiğini, ancak bu sayede zamana karşı koyabildiğimizi düşündüğümüz bu nadir anlarda daha çok sevecektik birbirimizi...

Nedensiz bir neşe kapladı içimi. Derin bir nefes aldım. Serin havayı içime çekerken gökyüzüne baktım. Şehirden yansıyan ışıklarla turuncu, lacivert, griye boyanmış okyanus dalgalarına benzeyen bulutlar iyice yükselmiş, üzerinde yaşadığımız dünya kendiliğinden devasa kubbeli bir mabede dönüşmüştü. Yüksek hava. Temiz. İyiydim. Çok iyiydim. Algılarım sonuna kadar açılmıştı. Binlerce metre üzerimizden geçmekte olan uçağın gürültüsünü, uzaklardan gelen ezan sesini, sokağın başın-

daki kavak ağaçlarının tek tük kalmış yapraklarını karıştıran rüzgârı, aniden pike yapan sığircık sürüsünün arpejini, park halindeki eski model bir Amerikan arabasının içindeki gençlerin dinlediği müziği ayrı ayrı duyabiliyordum ve bu hareketlilik beni mutlu ediyordu. Yokuş yukarı dizilmiş arabaların kırmızı stop lambalarından yayılan ışıklar zihnimin içinde elmaşekerleri gibi dağılıyordu. O sırada çay poşetini bardakta unuttuğum aklıma geldi. Kızıl kahverengi çay kaynar suyun içine kıvrılarak yayılıyor olmalıydı. Boş evin içindeki kimsesiz hareket ne kadar da rahatsız ediciydi! Oysa ben bardağın başında bekliyor olsaydım, her şey normal ve kontrol altında olacaktı. Nesnelere kendi başlarına hareket etmeye hakkı yoktu benim evrenimde. Gülümsedim. Dışarı çok güzel ve hayat doluydu. Boşluk evin içinde kapalı kalmıştı, istediği kadar kıvransın kızıl kahverengi çay cini. Ben dışarıya çıkmıştım artık!

Büyük arabanın içindeki gençlere doğru yürümeye başladım. Beni fark ettiklerinde çoktan yanlarına varmıştım.

“İyi akşamlar.”

Kuşkuyla bana döndüler. Yirmili yaşlarının başlarında iki genç. Biri sakallı, diğeri gözlüklü. Konuşmalarına fırsat vermeden devam ettim.

“Şu apartmanda oturuyorum. Bir komşumuz, yaşlı bir adam... Nasıl desem, kaybolduğunu düşünüyoruz. Siz görmüş olabilir misiniz?”

Birbirlerine baktılar. Sakallı olan müziğin sesini kısıtı, bana söylediklerimi tekrar ettirdi, gözlüklü olan da nasıl biri olduğunu sordu.

“Yaşlı işte, seksenlerinde. Kendinde olmayabilir. Dalgın ya da dağınık. Yani ben de tam olarak bilmiyorum.”

“Tanımıyor musunuz?”

“Pek değil. Ama görsem tanıyacağımı düşünüyorum.”

İşin bu kısmı benim de canımı sıkıyordu. Gözlüklü olan birden heyecanlandı.

“Ben öyle birini gördüm sanırım. Dediğiniz gibi bu apartmandan çıktı. Hatta bu tarafa doğru geldi.”

“Öyle mi?”

“Üzerinde sizinkine benzer bir mont vardı, lacivert ya da siyah. Tam seçemedim. Yüzünde de garip bir ifade olduğunu hatırlıyorum, o yüzden dikkatimi çekmiş olmalı.”

“Nasıl garip?”

“Garip işte, farklı... Şaşkın gibi, biraz da mutlu... Yalnız bir insanın yüzünde görmeye alışık olmadığımız bir ifade. Yani bilemiyorum, bana öyle gelmiş de olabilir. Bir an sokağın ortasında durdu, başını kaldırıp yukarı baktı, derin bir nefes aldı. Bir arabanın altında kalacak şimdi diye düşündüm. Neyse ki araba falan gelmedi.”

Şoför mahallinde oturan sakallı genç şaşkınlıkla baktı arkadaşının yüzüne.

“Ne kadar ayrıntılı hatırlıyorsun... Bense hiç fark etmedim. Ne yaşlı adamı ne de senin adamı izlediğini...”

Arkadaşının belleğinin bu kadar kuvvetli olmasına alınmış gibiydi. Diğeri omuz silkti.

“Bilmiyorum, bir şekilde dikkatimi çekmiş olmalı. Gerçi şimdi siz sorana kadar aklımda değildi.”

“Peki ne tarafa gitti?”

“Onu hatırlamıyorum işte.”

Cebimden yaşlı adamın kimliğini çıkardım.

“Biliyorum bu çok eski bir fotoğraf ama yine de...”

Sakallı arabanın iç lambasını açtı. İkisi eski kimlikteki fotoğrafa eğilmiş bakarlarırken ben de arabanın içini seyrediyordum, insanı kendine çeken konforlu bir genişliği vardı. Yeni arabalarda asla olmayan ferah bir mekân duygusu veriyordu.

“Kaç model bu?”

“78 Nova.”

“Çok güzel...”

Gözlüklü olan kimliği uzatırken yüzüme daha dik-
katli baktı.

“Neyiniz oluyordu?”

“Hiç... Komşum. Söylemiştim.”

Gözlerimi arabanın içinden alamıyordum. Gözlük-
lü iç lambayı söndürdü.

“İsterseniz binin, dışarıda üşüdünüz. Hem eski ara-
balardan hoşlanıyorsunuz galiba.”

Direksiyondaki sakallı hışımla döndü gözlüklüye
ama bir şey demedi. Ben de fırsattan istifade arabanın
arka kapısını açıp bindim.

“Teşekkürler.”

Arabanın içindeki çam ormanlarını çağrıştıran tanı-
dık koku beni yıllar öncesine götürdü. Kadifemsi koltuk-
lar, kırmızı kaplamalı iç aksam, pencere camlarını indirip
kaldırmaya yarayan zarif kollar... Arabaya ait olan her
şey ayrıntılarını unutmuş olduğum uzak güzel zamanla-
rımı hatırlatıyordu. Biraz zorlasam çok canlı anılar yüze-
ye çıkacak gibiydi.

“Gerçekten de çok rahatmış. Yeni gibi üstelik...”

Gözlüklü arkasına döndü.

“Amcamın... Eski arabalara çok düşkündür. Nere-
deyse hiç kullanılmamış, özel garajlarda meraklısını bek-
leyenleri bulur. Ben bir türlü ehliyet alamadım. Çok sev-
miyorum direksiyona geçmeyi. Arkadaşım kullanıyor
benim için.”

Direksiyondaki sakallı biraz kasıldı.

“Aslında o kadar zor değil diyorum ama dinlemiyor.”

Arabaya bindiğim ve artık sokaktan geçen biri olma-
dığım için sanırım sakallı da yumuşamıştı. Müziğin sesini
biraz daha yükselttiler. Mahallemizden yayın yapan yerel
bir radyo istasyonunu dinliyorlardı. *Radyo Gecenin İnsan-*

lan. Hava kararırken canlı yayına başlayan, gün doğana dek süren bir program. Aslında tek programı olan bir radyoydu. Uykusuz gecelerimde ben de dinlerdim, her zaman ilginç müzikler çalardı radyonun sahibi, programcısı ve sunucusu. Şimdi de geçmiş zamanların ileri teknolojiyle üretilmiş antika hoparlörlerden gelen buğulu bir kadın sesi, *bebeğim ben âşık olmayı matah bir şey sanan bir aptalım*, diyordu. Arabanın içi o kadar huzurluydu ki... Dışarıdaki telaşlı trafik bir filmin arka planına dönüşmüştü. Ellerimi kadifemsi döşemede gezdirdim. Parmaklarım ısındı. Üşümüştüm gerçekten de. Ön panelde kocaman bir yelpaze gibi yayılmış hız göstergesine bakıyordum, tatlı bir yeşil ışıkla aydınlanmış rakamlar insanı yola çıkmaya kışkırtıyordu. Ne kadar da yorgundum. Gözlerim neredeyse kapanacaktı. Önde oturan delikanlılar telaşsız sohbet ediyorlardı. Neden söz ettikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ben bu daracık sokakta değildim artık. Dev bir sinema perdesinde boylu boyunca akan asfaltta gidiyordum, Nova'nın içinde... Her yer sarı bozkır, her yer lacivert gök. Fonda kadın kışkırtıcı bir sesle söylüyor, *kalbimin aceleyle çarptığı kısacık anlarda bile, öp beni, nasıl olduğunu sorma, çünkü bebeğim, ben âşık olmayı matah bir şey sanan bir aptalım...* Gidiyoruz. Uzaklara. Geniş bir otobanda. Tüm ülkeyi baştan sona kat edecek bir yolculuk. Genç, sorumsuz bir kan akıyor damarlarımızda...

Döşemeyi okşayan ellerime baktım. Çok güçsüz göründüler gözüme. Gözlerimi açık tutamıyordum. Yavaşça, bir cenin gibi kıvrıldım arka koltukta. Biraz dinlenebilirdim. Doğru iz üzerindeydim, işte onlar görmüşlerdi adamı, yaşlıyı. Adamdaki yaşlılığı. Adamın yaşlılığını. Ben henüz görmemiştim. Cebimde onun gençliğinin bir sureti vardı. Döşemenin kadifesi şefkatle okşuyordu yanağımı. Arabanın sahibi genç bir şeyler söylüyordu beni uyandırmak için... Konuşmak istemiyordum.

“Ne yapsak, sarhoş mu acaba?”

“Neden arabaya binmesine izin verdin ki? İşte başımıza bela oldu.”

“Bir şey olduğu yok, sızdı galiba.”

“Sızmadım. Sadece bu şekilde yatmak hoşuma gidiyor. Müzik, bu kırmızı kadife koltuklar, arabadaki koku... Old Spice değil mi?”

“Ne diyor? Sayıklıyor galiba.”

“Boş verin bunları, keyfinize bakın. Bu gece gittiği yere kadar... Gece... Karanlık. Parlak. Sırlarla dolu.”

Arabanın sahibi genç benimle ilgilenmekten vazgeçti, önüne döndü. Garip bir suskunluk oldu. Artık başka bir parça çalıyordu: *Seni seven biri vardı, onu terk ettin, sana da ayımsı olacak...* Uzaklara gidiyoruz. Garip bir otobandayız, bizi geçmiş güzel günlere götürüyor. Herkes kendi dünyasının akşamında... Mırıl mırıl konuşmaya başladılar, hem onları hem de şarkıyı dinliyordum.

“Bir seferinde... Bir kadın vardı. Ona çok âşıktım. Daha doğrusu âşık olduğumu düşünüyordum”.

“Kimmiş o?”

“Sen tanımazsın.”

“Hadi ya... Tamamen tanımadığım biri... Çok garip.”

“Askerdeyken tanışmıştık. Hemşireydi.”

“İnanamıyorum, askerdeyken hem de...”

“Evet. Neden bu kadar şaşırдың ki?”

“Ne bileyim, askerde imkânlar çok daha sınırlı diye herhalde. Yani aşk hikâyesi için pek de uygun bir yer sayılmaz.”

“Hikâye değil, gerçek. Neyse boş ver.”

“Bunca zamandır arkadaşız, ilk defa duyuyorum bu hikâyeyi.”

“Tamam kapatalım o zaman bu konuyu.”

“Aa? Bozuldun mu yoksa?”

“Boş ver, dedim.”

“Saçmalama. Niye trip yapıyorsun ki şimdi?”

“Yapmıyorum. Sırası değil belli ki...”

“Adam çoktan sızdı, onun için endişeleniyorsan...”

Benden söz ediyorlardı. Gözlerimi açmadan dinlemeye devam ettim. Bir yandan da çam ormanlarından kopup geliyor hissi veren kokuyu içime çekerek düşünüyordum. Ne kadar güzel bir histi bu. İnsanlar konuşsunlar ve ben böyle yatarak, gözlerim kapalı anlatılanları dinleyeyim, gözümde canlandırayım. Ancak çocuklukta yaşanabilen o eşsiz deneyimi yine yaşamak istiyordum. Kelimelerin zihnimin içinde hakiki şeylere dönüşüvermesinin verdiği mutluluktan bu. Çocukluk... kelimelerin şeylere kolayca dönüşebildiği o harika zaman.

“Onu kafaya takan sensin. Zararsız biri.”

“Tamam işte takmıyorum, anlat o zaman.”

Bir süre ikisi de sustu. Ardından, sesinde geçmiş zamanın yüküyle konuşmaya başladı arabanın sahibi.

“Hastaneye sevk almıştım. Ayağımda yaralar açılmıştı.”

“Postal izni almadın mı?”

“Aldım tabii. Ama alay komutanımız beni seviyordu, kolluyordu. Çocuklarına ders veriyordum. İşte ayağım patlamış, öyle terlikle falan görünce hastaneye yollandı. Kadınla orada tanıştık.”

“Vay vay vay... Hastanede hem de. Sen neymişsin meğer.”

“Aslında aramızda hiçbir şey olmadı. Olabilir miydi bilmiyorum. Çok istedim, çok arzu ettim ama olmadı. Daha doğrusu olup olmadığını tam bilemiyorum.”

“Bir dakika, bir dakika, baştan anlatsana şunu. Ne demek olup olmadığını bilmiyorum?”

“Garip bir hikâyeye. İlk karşılaştığımız an film gibiydi. Ben muayene odasındaydım. Bir doktor vardı, genç. Genel cerrahmış ama her şeyi bakıyordu. Bizim buralarda

okumuş, orada da mecburi hizmet yapıyormuş. Hemen bir diyalog kuruldu aramızda, yaralarımı temizledi, ilaç sürdürdü sonra da sargı beziyle sarması için hemşireyi çağırdı. İşte o anda, içeri girdiği anda birbirimizi daha önceden tanıyormuşuz gibi göz göze geldik.”

“Hemşire demek.”

“Evet. Ama benden yaşça büyüktü. Yine de çok mahcup bir hali vardı, hafiften yanakları kızardı. Acayip heyecanlanmışım. Doktor kalp atışlarımı duyacak diye korktum, o derece yani. Ameliyat eldivenlerini giydi, dikkatle ayağımı eline aldı, sargı bezini incecik sarmaya başladı. Bu arada biz doktorla sohbet ediyorduk. Müziklerden, filmlerden bahsediyorduk. Bizi arkadaş sanmış olabilirdi. O büyük bir ciddiyetle işini yaparken ben onun yüzünü inceliyordum. Sanırım otuzlarının sonlarındaydı. Koyu kestane saçlarının arasında tek tük beyazlar vardı. Henüz saçlarını boyamamış diye düşündüğümü hatırlıyorum. Soluk pembe dudakları soğuktan çatlamıştı, uzun zamandır istekle, sımsıcak öpülmediği için kurumuş gibiydi, onu öpmek istiyordum ve bu istek inanılmaz bir hızla büyüyordu. O ise hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Ağır ağır işini yapıyordu. Kokusunu içime çektim. Baharda Çingenerlerin sattığı o küçük sarı çiçekler gibi kokuyordu. Yakasında yazan adını ezberledim. Doktor iki gün sonra yine gelmemi söyledi. Yara tamamen iyileşene kadar pansuman yapmamız lazım, işte sana da kışladan dışarı çıkmak için bahane olur, dedi. Benim tabii canıma minnet. Ondan sonra bir süre hastaneye gittim geldim.”

“Hiç konuşmadın mı peki?”

“Bir seferinde çok yaklaştım ama cesaret edemedim.”

“Vay arkadaşım... İyice abayı yakmışsın sen.”

“İşte bu yüzden anlatmak istemedim. Dalga geçeceğini biliyordum.”

Sokak lambasının aydınlattığı girişte, gemi tarifesinin yanında asılı olan semt haritası dikkatimi çekti. Kırmızı bir noktanın yanında “Buradasınız” yazılıydı. Ağır ceza reisinin titreyen parmaklarıyla bu kırmızı noktaya dokunduğunu, “Buradayım ama burası neresi?” diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

Mevsimlerin hızla değiştiği, hayatın akıp geçtiği bir kış gecesi kaybolan yaşlı komşusunu aramaya çıkan bir adam, yaşadığı mahallenin bildik sokaklarında tekinsiz bir yolculuğa sürüklenir. “78 Nova”nın kadife koltuklarından üniversitenin gizli dehlizlerine, zifirî karanlıktaki bir heykel sergisinden kendi filmini çekenlerin açık hava sinemasına, eski bir sarayın bahçesinden bağlar arasındaki hayal evine ve nihayet yeraltındaki metro inşaatından ölüm kuyularına uzanan bu yolculukta kahramanımız hem yol boyunca karşılaştığı insanların hikâyelerinin bir parçası olacak hem de yaşlı komşusunun kim olduğunu öğrenecektir.

Murat Gülsoy, sıradan hayatların ardına gizlenen karanlığı, on yıllarca saklanan derin korkuları, yaşlı kalplere gömülmüş hüznü aşkları, başkalarının aynasında kendi benliğini yüzleşmeyi fantastik, yer yer grotesk bir arayış hikâyesine sığdırırken sırlarla dolu geçmişin kapısını cesaretle aralıyor.

Ve Ateş Bizi Tüketiyor... Gecenin içinde dolananların, gecede kaybolanların romanı...

#varoluş #yaşlılık #gece #yolculuk #rüya #hakikatarayışı #geçmiş #anılar

